

KIRSTEN WANDAHL

Bla øjne

Kirsten Wandahl

BLÅ ØJNE

LÆSEPRØVE

Forlaget Lixi

*Bestil trykt bog eller ebog
på på www.lixi.dk*

1. Kapitel

TO BLÅ ØJNE

”Din mobil ringer.”

Anna hørte Felicias stemme. Den kom fra et andet værelse. Hun kiggede på uret. Klokken var kun kvart over elleve. *Hvem ringede nu?*

”Her!” Nu stod Felicia i døren. Hun rakte telefonen frem mod Anna.

Da telefonen lå i Annas hånd, holdt den op med at ringe. Hun kiggede på displayet. Der var ikke noget navn, bare et nummer.

Anna trykkede på nummeret og ringede op.

”Vestervangsskolen,” sagde sekretærens stemme i telefonen.

Anna blev forvirret. Det var jo Mikael's skole. *Hvorfor ringede de fra skolen?*

”Det er Anna Kovic. I har ringet?”

”Ja. Du må komme hen på skolen med det samme,” sagde sekretæren.

”Hvorfor? Hvad er der sket? Er der sket noget med

Mikael?”

”Du må bare komme med det samme,” gentog sekretæren. ”Det er vigtigt.”

”Jeg kommer. Men jeg er på arbejde. Det tager 40 minutter, før jeg er på skolen.”

”Ok. Det siger jeg videre. Farvel.”

Anna stod med telefonen i hånden. Tankerne kørte rundt i hovedet på hende. *Hvad var der sket? Hvorfor ville de ikke sige noget? Hvis han havde slået sig, ville de have sagt det. Men hvad kunne det så være?*

Hun kiggede på uret igen. Arbejdet var slet ikke gjort færdigt. Hurtigt lagde hun sengetæppet over sengen og satte puderne på den. Hun glattede sengetæppet og rettede på en pude. Jo, det var pænt nok nu. Men hvad med resten af værelserne? Måske ville Felicia ordne dem for hende? Ellers blev hun måske fyret. Hun var hele tiden bange for at blive fyret. Men Mikael var jo vigtigst. Anna kiggede på Felicia.

”Felicia. Det var fra skolen. Der er sket noget med Mikael. Jeg bliver nødt til at gå. Vil du gøre mine værelser færdige? Der mangler fire værelser.”

”Det kan jeg godt. Jeg har ikke så travlt i dag.” Felicia smilede til Anna. ”Skynd dig at gå.”

”Åh, tak. Du skal bare sige til. Så kan jeg ordne dine værelser en anden dag. Tak igen.”

Anna tog jakke på og vinkede hurtigt til Felicia. Hun løb hen til stationen. Toget holdt ved perronen. Anna løb ind og satte sig. Toget fløjtede og begyndte at køre.

Anna syntes, toget kørte meget langsomt i dag. Hun kiggede på mobilen igen. Der var kun gået tre minutter. Hun

kunne ikke kontrollere sine tanker. Hun prøvede at sige til sig selv, at det ikke var alvorligt. *For hvis det var alvorligt, var Mikael jo på skadestuen, ikke?*

Endelig var Anna ved den rigtige station. Hun skyndte sig ud af toget. Hun løb hen mod skolen. Hun trak vejret meget hurtigt. Derfor gik hun lidt langsommere. Hun ville ikke puste så meget, når hun kom ind på skolen.

”Hej. Det er mig, der er Anna Kovic. Jeg er mor til Mikael i 5.B.”

Sekretæren kiggede på hende. ”Godt. Jeg kalder lige på skolelederen, Søren Jensen,” sagde hun og tastede et nummer på telefonen.

Søren Jensen kom ind på kontoret. Han viste Anna hen til sit kontor. Her sad Mikael. Han kiggede ned i gulvet. *Hvad var det her for noget?*

”Der har været en episode,” begyndte Søren Jensen.

En episode? Hvad betyder en episode? Anna fik ikke tid til at spørge. Søren Jensen fortsatte og gentog: ”En episode, ja. Mikael og en anden dreng fra klassen har været oppe at slås.”

Oppe at slås? Hvor henne? Anna forstod virkelig ikke noget. Hun trak vejret ind, åbnede munden og ville sige noget. Men Søren Jensen var igen for hurtig: ”Altså, de slog hårdt på hinanden. Læreren kom ind i klassen. De lå på gulvet. Mikael slog den anden dreng, så hans næse blødte. Den

anden dreng rystede Mikael. Og så besvimele Mikael.”

Anna rystede på hovedet. Alle ordene nåede hendes ører. Men pludselig kunne hun ikke forstå dansk længere.

”Stop,” råbte Anna, ”Stop, jeg forstår ikke, hvad du siger. Vil du gerne sige det igen?”

Søren Jensen trak vejret langsomt ind gennem næsen. Han tog brillerne af. Han pudsede dem. Han satte brillerne tilbage på næsen. Så kiggede han på Anna og sagde meget højt: ”Mikael og en anden dreng har slået hinanden i klassen i dag. Den anden dreng fik næseblod og et blå øje. Mikael besvimele.”

Har Mikael slået nogen? Ordene gav ikke mening for Anna. Mikael var altid så stille og rolig. Han blev næsten aldrig rigtigt vred. Det var svært at forstå.

”Den anden dreng er sendt hjem. Mikael skal også gå hjem nu. Begge drengene skal tænke over det, der er sket. De må ikke komme i skole i to dage. Det betyder, at Mikael må komme i skole igen på mandag.”

Søren Jensen talte stadig højt. Som om han troede, Anna var lidt døv.

Anna forstod det ikke. Men hun måtte tænke senere. Nu skulle Mikael med hjem. Mikael sad stadigvæk i sofaen. Han kiggede ned i gulvet. Han var helt hvid i ansigtet.

”Kom, Mikael. Vi går hjem. Vi taler om det derhjemme.”

Mikael rejste sig. Han mumlede ”farvel” til Søren Jensen og gik ud ad døren foran sin mor. Anna gav Søren Jensen hånden og sagde farvel.

Da Anna gik ud ad døren, stødte hun ind i en lærer.

Han var på vej ind på kontoret. Da han så Mikael komme ud, stoppede han pludselig. Derfor stod han lige der, hvor Anna kom ud.

”Hovsa, undskyld, jeg står vist i vejen,” sagde han til Anna. Anna kiggede op og så lige ind i et par meget blå øjne. De var blå ligesom en smykkesten. Som en safir. Som himlen en varm sommerdag. Øjnene sad i et smalt ansigt. Munden smilede til Anna.

”Du er måske Mikael’s mor?”

”Ja, det er jeg.” Anna så på læreren.

”Jamen, det var mig, der fandt de to drenge på gulvet.”

”Ved du, hvorfor de sloges?” spurgte Anna. Hun kunne ikke forstå, at Mikael havde været oppe at slås.

”Næ, de siger ikke noget. Og jeg så også mest på Mikael. Ved du, at han besvimed?”

”Ja, det sagde Søren Jensen.”

”Er han besvimet før?” De blå øjne kiggede ind i Annas grå øjne. Det gjorde hende lidt forvirret.

”Næ, det er han ikke.”

”Hm. Jeg har jo også drengene til idræt. Jeg synes, Mikael tager mange pauser. Han ser lidt bleg ud. Jeg fik faktisk skolens sygeplejerske til at kigge på ham i dag. Hun synes, I skal gå til lægen og få tjekket Mikael.”

Anna stirrede på læreren. *Hvad var det, han sagde? Få tjekket Mikael? Han fejlede da ikke noget. Eller gjorde han?*

”Hvordan tjekket?” Annas stemme rystede lidt.

”Få kigget på ham. Det er ikke normalt at tage pauser

i idræt. Det er heller ikke normalt at besvime.”

”Nå, nej, selvfølgelig. Jamen, det gør vi så.”

Anna vidste ikke, hvad hun skulle sige. Det var en mærkelig dag. Hun skulle hente Mikael i skolen. Det var aldrig sket før. Og han var besvimet. Det gjorde ondt helt ind i Annas hjerte. Hun kunne mærke tårer i øjnene. Hun blev helt tom inde i hovedet.

”Ja, ja,” gentog hun, ”Det skal vi nok.” Anna skyndte sig efter Mikael. Hun glemte at sige farvel til læreren med de blå øjne.

Hun fandt Mikael ved cyklerne. De gik hjemad. Mikael trak sin cykel. Han så lige ud i luften. Han sagde ikke noget. Anna gik ved siden af. Ligesom en robot, med stive ben.

Var Mikael syg? Hvorfor var han oppe at slås? Tanken kørte rundt og rundt som en karrusel i hendes hoved.

”Mikael,” Anna kiggede på ham, ”Hvad skete der? Hvorfor slog du den anden dreng?”

Mikael svarede ikke med det samme. Han sparkede til en sten. Han kiggede på hende. Så trak han vejret ind og begyndte at fortælle.

Grøn er håbets farve

Kunne du lide ”Blå øjne”?

Tænk på, om Mikael fejler noget alvorligt, hvordan det går med Felicias datter og hvordan det går med Anna og Tobias? Så glæd dig til næste bog om Anna. Den er på vej og udkommer i slutningen af 2014.

•

Ekstramateriale

Find mere om “Blå øjne” på www.lixi.dk

Blå Øjne

Forfatter: © Kirsten Wandahl

Udgivet af forlaget Lixi

1. udgave, 1. oplag 2014 (ebog)

Omslag: Niels Due Bærendsen

Redaktion og grafisk tilrettelæggelse: Carsten Jessen

ISBN 978-87-93243-01-9

Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf er kun tilladt efter Copy-Dans regler.

”Blå øjne” er første bog i forlaget Lixis serie for unge og voksne, der gerne vil læse en god historie på let dansk.

Bogen har en lix på 20 og kan derfor anvendes på danskuddannelserne DU 2 modul 4 og DU 3 modul 3 samt som frilæsning på fx FVU.

Bogen kan bestilles på www.lixi.dk